

het hart vinden geene voldoening meer; een akelig ledig grijnst ons tegen; zij, die ons door de mededeelingen hunner gewaarwordingen of denkbeelden zoo belangrijk, soms dierbaar waren, zijn ons ontrukkt; en, zoo dit al mogelijk wordt, het is en blijft voor ons een hoogst pijnlijk gevoel, om ons aan het onherstelbare van het geleden verlies langzaam te leeren gewennen.

En toch, wanneer oordeel, rede en Godsdienst haar gezag herneemen en het bruischend gevoel weten te breidelen, wanneer de heerlijke verwachtingen, welke het gevolg van hare onwederlegbare besluiten zijn, ons krachtig en met overtuiging treffen, hoe geheel anders, en in welk een verschillend licht, beoordeelen wij dan die zelfde treurige gewaarwordingen, welke ons zoo smartelijk vielen!

Dit leven kan, voor de oneindige vatbaarheden van den menschelijken geest, niet meer zijn dan een doorgang, niets meer wezen dan een voorbereiden voor een *hooger* onderwijs. Wel hun, die onzen kring verlieten! zij zijn tot die hoogere inrigting overgegaan. Braafheid en deugd alleen drukken den stempel van echtheid op alle uitstekende verdiensten. Wel hun, die wij betreuren! zij bleven tot aan het einde, goed en edel! De nagedachtenis des rechtvaardigen, van hen die veel goeds arbeidden en veel goeds achter lieten, blijft in zegening. O! welgelukzalig zij, die wij niet meer onder de onzen tellen kunnen! zij hebben ons veel, en onder dat vele hun treffend voorbeeld, nagelaten; hun aandenken zij gezegend!

Uit dit laatste, ons het meest waardige, gezigtspunt, wenschte ik de nagedachtenis te huldigen van die waardige mannen, welkers verlies wij in dit oogenblik zoo ernstig betreuren. Wel mij, dat het melden hunner namen u reeds als van zelve het door mij zoo even gezegde op hun zal doen toepassen, en daardoor het korte en onvolledige mijner herinneringen zal aanvullen en tot een geheel vormen.

Van

Van hare Leden heeft de Eerste Klasse alléén eenige, maar ook hoogst smartelijke, verliezen te betreuren. De overige Klasfen mogen zich in het behoud harer Leden verheugen. De Vierde Klasse verloor echter ook deszelfs medelid J. CALLOIGNE, te Brugge, welk affterven, binnen weinig dagen voorgevallen, mij eerst federt eenige uren werd medegedeeld. Dat verlies der Eerste Klasse bestaat, in het afgeloopen Instituuts-jaar, in de waardige Leden BANGMA, SENTELET, en THYSSEN.

Onuitvoerlijk echter zoude voor den Spreker de hem opgelegde taak zijn, indien gij van hem vorderdet, dat hij de nagedachtenis dezer verdienstelijke mannen, op eene allezins waardige en volledige wijze, huldigde. Dien omvang van kennis, zulk eene juiste beoordeeling van zoo vele en zulke uiteenlopende verdiensten, wie kan zulks van éénen beoordeelaar verwachten? Weinig dus, en bepaaldelijk datgene, wat hen in betrekking tot deze Koninklijke instelling bragt, zij te dezer plaats en in dit oogenblik genoegzaam.

De Eerste Klasse betreurt dus in den Heer **OBBE SIKKES BANGMA** een verdienstelijk medelid, een voortreffelijk Wiskundige. Zij zelve getuigt van hem: „dat hij zich nimmer onttrok, wanneer zijn hulp „werd ingeroepen. Spaarzaam in woorden, gierig op den tijd, van „de zinnelijke voorwerpen zijne aandacht aftrekkende, was hij ge- „woon zich in de studien der Wiskunde te verdiepen.” De Klasse verheugt zich voorts, de gewrochten van zijne ongemeene kennis meermalen ontvangen, en in hare werken door den druk algemeen gemaakt te mogen hebben.

In den Heer J. F. SENTELET verloor dezelfde Klasse, op den 27 November 1. 1., een beminnaar der Wetenschappen, en een voortreffelijk beoefenaar der Natuurkunde. Aan de Hoogeschool te Leuven

C

het